

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gpkf.II.30.272/2023/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Karsai Dániel András ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Karsai Dániel Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. ... bírósági titkár és a dr. ... bírósági elnök által képviselt Fővárosi Törvényszék (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 9.Gpk.50.024/2023/6. szám alatti végzése ellen a kérelmezett által 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

végzést:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti; a fellebbezett részében helyben hagyja.

Kötelezi a kérelmezettet, hogy 15 nap alatt fizessen meg a kérelmezőnek az általános forgalmi adót is tartalmazó 38 100 (harmincnolcezer-egyszáz) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Megállapítja, hogy a 44 928 (negyvennégyezer-kilencszázhuszonnyolc) forint meg nem fizetett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A kérelmező 2009. december 28. napján érkezett terjesztett elő keresetlevelet a kérelmezettnél vételi jog gyakorlásának jogellenességére alapítottnak. A kérelmezett 2010. szeptember 30. napján részítéletet hozott, majd a fellebbezés előterjesztését követően 2010. december 24. napján jogerős végzéssel a per tárgyalását felfüggesztette. A Fővárosi Ítéltábla 5.Pf.22.033/2010/5. szám alatti, 2011. április 28. napján hozott végzéssel a részítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

[2] A kérelmezett a perben 7.G.41.044/2011/447. szám alatt, 2019. március 13. napján hozott ítéletet, melyet a fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.20.703/2019/10/II. szám alatti ítéletével fellebbezett rendelkezései tekintetében részben megváltoztatott. A felülvizsgálati kérelem folytán eljáró Kúria 2020. május 21. napján kelt Pfv.V.20.352/2020/12. szám alatti ítéletével a jogerős ítélet felülvizsgálattal nem támadott részét nem érintette, felülvizsgálattal támadott részében – meghatározott kereseti kérelmek vonatkozásában – a jogerős ítéletet az elsőfokú ítéletre is kiterjedően hatályon kívül helyezte és a pert megszüntette, egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A Kúria ítéletét a kérelmező 2020. június 22. napján töltötte le. A kérelmező által előterjesztett alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróság 2021. április 13. napján kelt végzésével visszautasította.

A kérelem és az ellenirat

[3] A kérelmező kérelmében a 2009. december 28. (a keresetlevél benyújtása) és 2020. május 21. (az eljárást befejező határozat meghozatala) közötti 3797 napra a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) és a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni

elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kormányrendelet) alapján 1 518 800 forint vagyoni elégtétel megfizetésére kérte a kérelmezettet kötelezni. Igazolta, hogy az Európai Emberi Jogi Bíróság (a továbbiakban: EJEB) előtt 2021. október 6. napján kérelmet terjesztett elő az eljárás elhúzódása miatt.

[4] A kérelmezett elleniratában 28 000 forintot meghaladóan a kérelem elutasítását indítványozta. Érvelése szerint a kérelmezett által megjelölt számított időtartamból a Pevtv. alapján figyelmen kívül hagyandó 1902 nap. Mivel vagyoni elégtétel kizárólag az eljárás észszerű időn túli szakaszára illeti meg a kérelmezőt, a figyelembe vehető 1895 napból vagyoni elégtétel megfizetésére csupán 70 napra vonatkozóan köteles.

[5] Az eljárás időtartamából a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján, mint a kérelmező érdekkörében felmerült, elhárítható ok miatt, szükségtelenül felmerült időt kérte levonni a 2009. december 28. és 2010. február 19. közötti 53 napot a keresetlevél hiányos előterjesztése miatt; a 2013. szeptember 12. és 2013. október 8. közötti 26 napot, valamint a 2014. január 14. és 2014. január 30. közötti 16 napot a bíróság felhívásának késedelmes teljesítése miatt.

[6] A Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének hiányában a bíróság érdekkörében felmerült elhárítható ok miatt, szükségtelenül eltelt időként kérte az eljárás időtartamából levonni a 2014. április 4. és 2014. április 30. közötti 26 napot, mivel a bíróság a folytatólagos tárgyalást a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 142. § (2) bekezdésben írt határidőn túlra tűzte ki; a 2015. december 11. és 2016. január 13. közötti 33 napot, valamint a 2018. március 21. és 2018. június 20. közötti 90 napot a szakértői vélemény késedelmes előterjesztése miatt.

[7] A Pevtv. 15. § (5) bekezdése alapján kérte továbbá levonni a 2010. november 25. és 2011. április 28. közötti 153 napot, mivel a részítélet elleni fellebbezés miatt az elsőfokú bíróság az eljárást felfüggesztette (másodlagosan a Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján kérte levonni a 2011. március 26. és 2011. április 28. közötti 32 napot, mivel a másodfokú bíróság a fellebbezést az 1952. évi Pp. 243. § (2) bekezdésében írt határidőn túl bírálta el, de a kérelmező nem nyújtott be az eljárás elhúzódása miatti kifogást); a 2012. augusztus 13. és 2012. szeptember 19. közötti 37 napot, mivel a szakértő részére engedélyezett határidő tartamát a szakértő betegségére is tekintettel állapította meg a bíróság; 30 napot arra tekintettel, hogy a bíróság 2012. október 10.-én kelt végzéssel a feladat bonyolultságára tekintettel a szakvélemény előterjesztésére 30 nap helyett 60 napot biztosított; a szakértői vélemény benyújtásával felmerült 215 nap késedelmet, mivel annak oka a szakértő betegsége volt; a 2016. május 25. és 2016. szeptember 21. közötti 117 napot, valamint a 2016. szeptember 28. és 2016. október 24. közötti 26 napot, szintén a szakértő betegsége miatt.

[8] Kérte továbbá a Pevtv. 15.§ (5) bekezdése alapján az eljárás figyelembe vehető időtartamát csökkenteni 1080 nappal, mivel a kifejezetten bonyolult, nehéz megítélésű, összetett bizonyítást igénylő per a felek és a bíróság magatartásától függetlenül nem volt befejezhető a Pevtv. 6. § által meghatározott időben. Az 1952. évi Pp. lehetővé tette a kereset évekkel későbbi megváltoztatását is, ami további nagy terjedelmű bizonyítást indokolt, a

kérelmező a teljes eljárás alatt egyszer sem terjesztett elő az eljárás elhúzódása miatti kifogást.

Az elsőfokú végzés

[9] Az elsőfokú bíróság végzésével kötelezte a kérelmezettet a kérelmező javára 1 497 600 forint vagyoni elégtétel megfizetésére, ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. Kötelezte a kérelmezőt 456 forint illeték megfizetésére az állam javára; megállapította, hogy a további 45 108 forint le nem rótt eljárási illeték az állam terhén marad.

[10] A Debreceni Ítélőtábla Pkf.II.20.458/2022/4. és Pkf.II.20.404/2022/2. szám alatti határozatainak felhívásával rögzítette, hogy vagyoni elégtétel a kérelmezőt a Pevtv. 7. § (2) bekezdése szerint nem kizárólag az észszerű időt meghaladó időtartamra, hanem a per teljes figyelembe vehető időtartamára megilleti.

[11] Az eljárás időtartamából a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján levonni rendelte a keresetlevél hiánypótlásával eltelt 53 napot, mivel a keresetlevél annak benyújtásakor nem volt alkalmas tárgyalásra; a jogi képviselővel eljáró féltől elvárható a bíróság által elbírálható keresetlevél előterjesztése.

[12] Nem találta ugyanakkor levonhatónak a 2013. szeptember 13. és 2013. október 8. közötti 26 napot, mivel folytatólagos tárgyalás megtartását a késedelem nem akadályozta. Az eljárási kötelezettség teljesítésének késedelmére alapítottan csak akkor van helye levonásnak, ha a figyelmen hagyni kért időtartam ezen mulasztás miatt telt el szükségtelenül.

[13] A 2014. január 14. és 2014. január 30. közötti 16 nap levonását szintén nem találta indokoltnak, mivel a kérelmező ugyan késedelmesen tett eleget a bíróság felhívásának, de egyidejűleg igazolási kérelmet is előterjesztett, melyet a bíróság nem utasított el.

[14] Rögzítette, hogy a folytatólagos tárgyalás négy hónapon túli időpontra történő kitűzésével okozott sérelem orvoslására az eljárás elhúzódása miatti kifogás nem alkalmas, ekként a Pevtv. 15. § (4) bekezdése alapján nem lehetett levonni az eljárás időtartamából a 2014. április 4. és 2014. április 30. közötti 26 napot.

[15] Szintén nem találta levonhatónak a 2015. december 10. és 2016. január 13. közötti 33 napot, valamint a 2018. március 20. és 2018. június 20. közötti 90 napot, mivel a bíróság részéről nem állapítható meg késedelem; a szakértői vélemény késedelmes előterjesztésének orvoslására az eljárás elhúzódása miatti kifogás egyébként sem alkalmas.

[16] Rögzítette, hogy az 1952. évi Pp. 243. § (2) bekezdése nem a másodfokú eljárás befejezésére állapít meg határidőt; a tárgyalás kitűzésére vonatkozó mulasztásra a kérelmezett nem hivatkozott, a 2011. március 26. és 2011. április 28. közötti 32 nap tehát nem vonható le.

[17] A bírói gyakorlatra utalva rögzítette, hogy a Pevtv. 15. § (5) bekezdése nem teremt egyes időtartamok levonására alapot adó új okot, a Pevtv. 15. § (3) és (4) bekezdéseiben meghatározottakon túli okból a per számított időtartama nem csökkenthető. Ekként nem volt levonható a szakértő betegsége, a tárgyalás részítélet miatti felfüggesztése miatti késedelem sem. Nem volt emiatt lehetőség arra sem, hogy a bíróság a per észszerű időtartamát az ügy bonyolultsága, a bizonyítás sokrétősége miatt a törvényben meghatározott 60 hónapnál hosszabb időtartamban állapítsa meg.

[18] Mindezek alapján az eljárás figyelembe vehető időtartamát 3744 napban állapította meg, és ennek megfelelően kötelezte a kérelmezettet, ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. A polgári perendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a kérelmezettet a kérelmező eljárással felmerült költségének megfizetésére. A kérelmezőt az 1%-os pervesztességgel arányos eljárás illeték megfizetésére kötelezte a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[19] A kérelmezett fellebbezésében kérte a végzés részbeni megváltoztatásával a kérelem teljes elutasítását és a kérelmező kötelezését másodfokú költségnek megfizetésére.

[20] Előadása szerint a végzés sérti a Pevtv. 7. § (1)-(2) bekezdéseit és a Pevtv. 15. § (3)-(5) bekezdéseit. Az elsőfokú bíróság úgy kötelezte a kérelmezettet vagyoni elégtétel megfizetésére, hogy a kérelmezőnek nem sérült az eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéshez való joga, továbbá az elsőfokú bíróság a Pevtv. 15. § (3)-(5) bekezdései szerinti levonásokat nem megfelelően vette figyelembe.

[21] A fellebbezés alátámasztására – azok megismétlése nélkül – hivatkozott az elleniratban előadott nyilatkozataira. Kifejtette, hogy a Pevtv. 7. § (2) bekezdése és az ahhoz fűzött törvényi indokolás szerint vagyoni elégtétel csak az alapeljárás vagy eljárási szakasz észszerű időn túli szakaszára illeti meg a kérelmezőt. Ezen értelmezés alátámasztására hivatkozott a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. szám alatti döntésének [52] bekezdésében kifejtettekre.

[22] Hangsúlyozta, hogy vannak olyan jogviták, amelyek az 1952. évi Pp. sajátosságaiból adódóan akkor sem bírálhatóak el 60 hónapon belül, ha a bíróság minden, a jogszabálynál fogva rendelkezésére álló eszközt alkalmaz. A vagyoni elégtétel megfizetésére kötelezéssel a Pevtv. visszamenőlegesen alapozza meg a bíróság felelősségét, mely az Alaptörvény 28. cikke alapján nem lehet a jogszabály célja. Ezt támasztja alá, hogy a jogalkotó célja a Pevtv. megalkotásával az volt: a jogvitában jogerős döntés szülessen a Pevtv.-ben meghatározott időn belül.

[23] Kérte a Pevtv. 15. (3) bekezdése szerint levonni a kérelmező 26 napos nyilatkozattételi és 16 napos iratsatolási késedelmét, mivel azok a szakvélemény kiegészítésére való nyilatkozattételt és így az elbírálást hátráltatták, ezért ezen időszakok szükségtelenül teltek el.

[24] Kérte továbbá a 2014. április 4. és 2014. április 30 közötti 26 nap levonását, mivel az eljárás elhúzódása miatti kifogás esetén a kérelmezettnek lett volna lehetősége a korábbi tárgyalástól számított 4 hónapon belüli időpontra kitűzni a tárgyalást. Ismételten hangsúlyozta, hogy a kérelmező a perben egyszer sem nyújtott be az eljárás elhúzódása miatti kifogást.

[25] A kérelmező a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés helybenhagyását és a kérelmezett másodfokú költségében való marasztalását kérte. Kifejtette, hogy vagyoni elégtétel a felet az eljárás teljes, a kérelmezettnek felróható szakasza után megilleti, ha az eljárás összességében túllépi a törvényben írt időtartamot. A törvény nem visszamenőlegesen állapítja meg az eljáró bíróság felelősségét, hiszen korábban is kötelesek voltak a per észszerű időn belüli eldöntésére. Az elsőfokú bíróság döntése helytálló, az eljárás elhúzódása miatti kifogás előterjesztésének elmulasztása nem róható a terhére, mivel a jogintézmény használatát nem volt kötelező és az a strasbourgi gyakorlat szerint sem volt hatékony jogorvoslat.

A másodfokú bíróság döntése

[26] Nem érte fellebbezés az elsőfokú végzés kérelmet részben elutasító rendelkezését; a Pevtv. 9. § (4) bekezdése szerint irányadó Pp. 370. § (1) bekezdése alapján azt az ítéltábla nem érinthette; a kérelmezett fellebbezését pedig az ítéltábla a következők szerint alaptalannak találta:

[27] Mindenekelőtt rögzíti, hogy a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja szerint a fellebbezésben meg kell jelölni azt az anyagi vagy eljárási szabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja, mely a fellebbezés szükségszerű tartalma a Pp. 370. § (1) bekezdésére és arra figyelemmel, hogy a másodfokú bíróság eljárása nem az elsőfokú eljárás megismétlése. Ezen követelményt nem elégíti ki annak rögzítése, hogy a fél az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját tartja fenn (BDT2021. 4397). Az ítéltábla ezért az elsőfokú végzés felülbírálatát kizárólag a fellebbezésekben konkrétan megjelölt anyagi és eljárási szabálysértések körében végezhetette el.

[28] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a törvényben meghatározott észszerű idő túllépése esetén a vagyoni elégtétel nem csupán az észszerű időt meghaladó, hanem az eljárás teljes tartamára megilleti a kérelmezőt, ennek az elsőfokú bíróság által rögzített indokait is maradéktalanul osztotta az ítéltábla. Az ítéltábla ennek megfelelő döntést hozott a kérelmezett által tévesen felhívott Pkf.II.20.345/2022/2. alatti (BDT2023. 4600 számon közzétett) határozata mellett a Pkf.II.20.404/2022/2. (BDT2023. 4644), Pkf.II.20.055/2023/2., Pkf.II.20.143/2023/2., Pkf.II.20.261/2023/2. és Pkf.II.20.289/2023/2. számok alatt is.

[29] A Pevtv. 6. § (6) bekezdése kizárólag abban az esetben teszi lehetővé az eljárás észszerű időtartamának az (1) és (3) bekezdésben meghatározott időtartamoknál hosszabb időtartamban való meghatározását, ha perújítási eljárást is hozzá kell számítani az alapul szolgáló bírósági eljárás időtartamához; erre még ez esetben is kivételesen, akkor van csupán lehetőség, ha az egyedi ügy összes körülményének értékelése alapján ez indokolt. A törvény miniszteri indokolása szerint – mely az Alaptörvény 28. cikk alapján irányadó – a jogszabály értelmezése során a 6. § (1) bekezdésében meghatározott 60 hónap olyan időtartam,

amelyeknek feltétlenül – tehát az adott ügy egyedi sajátosságaitól, a szükséges bizonyítás jellegétől, az ügy összetettségétől függetlenül – elégségesnek kell lennie a megalapozott döntéséhez szükséges eljárási cselekményeket lefolytatására, az ügy elbírálására. Ezen időtartam túllépését – a kérelmezett fellebbezésében megjelölt okoktól függetlenül – a jogalkotó olyannak tekinti, amely objektív szempontból alkalmas az alapvető jog megsértésére. Annak sincs jelentősége, ha a bíróság mindenben betartotta az eljárási szabályokat és a tőle elvárható módon járt el, mivel a jogalkotó a vagyoni elégtételt a (vagyoni) kártérítéstől elkülönülő, a törvényben rögzített észszerű időtartam túllépése esetén meghatározott sui generis jogkövetkezményként szabályozta (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.003/2023/2. – közzétéve: BDT2023. 4620).

[30] Rámutat továbbá az ítéltábla, hogy Magyarország már az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett úgynevezett Római Egyezményben (Emberi Jogok Európai Egyezménye) nemzetközi kötelezettséget vállalt arra, miszerint mindenki számára lehetővé teszi, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és észszerű időn belül tárgyalja és hozzon határozatot. Ezen kötelezettséget rögzíti továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és az 1952. évi Pp. 2000. január 1. napjától hatályban volt 2. § (1) bekezdése is. Az eljárás észszerű időn belüli befejezése követelményének megsértése miatt az EJEB a Pevtv. hatályba lépése előtt számos esetben megállapította a Magyar Állam felelősségét; az 1952. évi Pp. 2003. július 1. napjától hatályos 2. § (3) bekezdése pedig a bíróságok közvetlen felelősségét is megteremtette a per észszerű időn belül történő befejezéséhez fűződő, az alapvető jog megsértése miatt (a kártérítés megállapítását ez esetben nem zárta ki, ha a bíróság nevében eljár személynek az okozott jogsérelem közvetlenül nem volt felróható). Habár az EJEB ezen jogorvoslatot nem találta megfelelőnek, mindezekre figyelemmel a kérelmezett érvelésével ellentétben az eljárás elhúzódása miatti felelősséget nem a Pevtv. alapozta meg.

[31] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az eljárás időtartamából a 2013. szeptember 12. és 2013. október 8. közötti 26 nap, valamint a 2014. január 14. és 2014. január 30. közötti 16 nap a Pevtv. 15. § (3) bekezdése alapján nem vonható le, annak az elsőfokú bíróság által kifejtett indokait is maradéktalanul osztotta. Az alapperben eljár bíróság a 2013. szeptember 4. napján megtartott tárgyaláson a már előterjesztett szakvélemény kiegészítésére vonatkozó esetleges észrevételek előterjesztésére hívta fel a feleket; az 1952. évi Pp. 182. § (2) bekezdése értelmében a felek a szakértői véleményre nem voltak kötelesek észrevételt tenni; továbbá amennyiben határidőn belül nem nyilatkoztak, lehetőség volt az elkésett észrevételek mellőzésére is a 142. § (6) bekezdése alapján. Ahogyan az elsőfokú bíróság is rögzítette: a kérelmező késedelme a tárgyalást nem hátráltatta, a már kitűzött tárgyalást a bíróság ettől függetlenül érdemben tartotta meg, a fellebbezéssel ellentétben az sem állapítható meg, hogy ez esetben a szakértői vélemény előterjesztése késedelmet szenvedett volna. Ugyanakkor az eljárás elhúzódása szempontjából nem az egyes elkülönült eljárási cselekmények, hanem a vita tényleges elbírálásának elhúzódása bír jelentőséggel.

[32] Helytállóan rögzítette továbbá az elsőfokú bíróság, hogy a kérelmező a 2014. január 30. napján, késedelmesen teljesített beadványában igazolási kérelmet is előterjesztett. Habár ezen igazolási kérelemről a bíróság nem hozott alakszerű határozatot, de az előkészítő iratot befogadta, ekként annak tartalmában helyt adott (BH2001.497., BH1997. 237). Ez esetben az 1952. évi Pp. 109. § (4) bekezdésére figyelemmel úgy kell tekinteni, mintha a felhívást az elmulasztott határidőn belül teljesítette volna, azaz késedelem nem állapítható meg a terhére.

[33] Az elsőfokú bíróság által is rögzített ítélkezési gyakorlat szerint az eljárás elhúzódása miatti kifogás elmulasztásának következményeit a vagyoni elégtételre való jogosultság szempontjából egyedileg, a jogintézmény céljával, a sérelem orvoslására alkalmasságával, és mindezek alapján a féltől elvárható magatartással összefüggésben kell értékelni (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4600; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.404/2022/2. – közzétéve: BDT2023.4644; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.003/2023/2. – közzétéve: BDT2023. 4620; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.032/2023/2., Pkf.II.20.055/2023/2., Pkf.II.20.147/2023/2., Pkf.II.20.155/2023/2.). Az igénybevétel elmulasztását nem lehet mechanikusan, formálisan megítélni.

[34] Az elsőfokú bíróság továbbá azt is helytállóan rögzítette, hogy a folytatólagos tárgyalás négy hónapon túli időtartamra történő kitűzésével okozott sérelem orvoslására az eljárás elhúzódása miatti kifogás nem alkalmas (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.345/2022/2. – közzétéve: BDT2023.4600; Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.003/2023/2. – közzétéve: BDT2023. 4620). Az 1952. évi Pp. 142. § (2) bekezdésének a folytatólagos tárgyalás négy hónapon belüli megtartását előíró rendelkezése nem a bíróság részére az eljárás lefolytatására, eljárási cselekmény elvégzésére vagy valamely határozat meghozatalára irányuló határidő meghatározását tartalmaz. A kifogás az 1952. évi Pp.-ben rögzített szabályozása el nem végzett eljárási cselekményt feltételez, mely sérelmes helyzet orvoslása céljából arra jogosítja fel a kifogást elbíráló bíróságot, hogy határidő tűzésével felhívja a mulasztó bíróságot az ügy továbbviteléhez szükséges intézkedések megtételére [Pp. 114/B. § (4) bekezdés]. A már kitűzött tárgyalás esetén az ügy továbbviteléhez szükséges intézkedéseket tenni nem kell, a tárgyalás időpontjának előrehozatalára vonatkozó intézkedést pedig nem tehet a kifogást elbíráló bíróság. Ha a bíróság a tárgyalást négy hónapon túlra, de kitűzi, azzal már nem áll fenn mulasztása, ezzel szemben megszegte az előírt időtartam megtartására irányadó szabályt, amelyet érintően legfeljebb az 1952. évi Pp. 114. §-a szerinti eljárás szabálytalansága elleni kifogás vehető igénybe (Kúria Pkif.IV.24.815/2014/4., Fővárosi Ítéltábla 1.Pkf.26 116/2006/2. – közzétéve: BDT2006.1458), amely a Pevtv. alkalmazása szempontjából irreleváns.

[35] A kérelmezett az elleniratban megjelölt további időtartamok tekintetében a fellebbezésében nem jelölte meg az álláspontja szerint megvalósult anyagi vagy eljárásjogi szabálysértést, ezért ezen időtartamokat az ítélőtábla már nem vizsgálta. Megjegyzi, hogy még a kérelmezett elleniratában 28 000 forint tekintetében a kérelmet nem vitatta, fellebbezésében már a kérelem teljes elutasítását kérte, az ellenkérelem változtatás a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján nem megengedett, a kérelmezett annak okát sem adta.

[36] Az ítélőtábla mindezek alapján a Pevtv. 9. § (4) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezett részét helybenhagyta.

[37] A kérelmezett fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a kérelmező másodfokú eljárással felmerült költségét. A kérelmező a költség megállapítását a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján kérte, azt azonban az ítélőtábla az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányosan mérsékelte a 2. § (2) bekezdése alapján. A kérelmező érdemben csupán alig egy oldalas, korábbi álláspontjára visszautaló észrevételt

tett, melyre tekintettel számára legfeljebb egy munkaóra figyelembevétele volt csupán indokolt.

[38] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 47. § (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték a kérelmezett illetékmentességére tekintettel a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

Debrecen, 2023. december 7.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Répássy Árpád s.k. bíró